

falskning kunde opstaa paa en eller anden Maade ved Folkenes Uforsigtighed eller Uvilje fra deres Side. Det kunde tænkes for Vinhandleres og Fabrikanters Vedkommende, fort sagt for mange andre. Naar der saa ikke var Tale om andet end lige straks Fængsel, forekommer det mig, at det vilde være for haardt. Det forekommer mig, at den største Straf ligger i det, jeg udtalte, deene Ret til at offentliggøre en mulig Forsalfkning, og deri ligger ogsaa en Betryggelse. Jeg anbefaler Lovforslaget, som det foreligger, som et Fremskridt, imod at der tilføjes betryggende Bestemmelser om Salget af Rød og Fisk.

Justitsministeren (Mellermann):

Jeg skal først med Hensyn til disse Bemærkninger fremhæve, at Bestemmelsen om, at Straffedommene skulle kundgøres offentlig, er jo slettet ud. Dernæst skal jeg bemærke, at hvad Sundhedskommissionerne angaar, saa eksistere de for det første ikke alle Begne, de eksistere i Købstæderne, men paa Landet i Reglen ikke. Dernæst ere Sundhedsbedtæterne i de forskellige Købstæder meget forskellige, det er kun i de større Købstæder, at de gaa saa vidt, som den ærede Taler forudsatte, men i en stor Mængde mindre Købstæder indeholde de overordentlig lidt, saa godt som ingen Ting. Dernæst forholder det sig saaledes med Sundhedsbedtæterne, at dem kan Justitsministeren ikke skrive, han kan kun approbere, hvad Kommunerne selv vedtage. Forholdet er det, at en Kommune kan lade helt være at have Sundhedsbedtægt eller rettere sagt, den kan ikke tvinges til at sætte noget i Vedtægten, som den ikke vil, og den kan opgibe Sundhedsbedtægten, hvis den bliver fed af den, med et Mars Barsel. Altsaa den Maat, der skal udøves gennem Sundhedsbedtægterne for Centralregeringens Vedkommende, er omtrent lig Null. Dernæst skal jeg med Hensyn til den ærede Talers Foredrag bemærke, at det maa erindres, at for at Straf overhovedet kan anvendes mod Folk og særlig den her omtalte Fængselsstraf, maa der være Tilregnelighed til Stede. Der kan ikke være Tale om at straffe en Mand, naar der er påseret eet eller andet, som han ikke veed af eller ikke har forarsaget. (Stilling: Det er vanskeligt at oplyse). Det bliver i Reglen det offentliges Sag at oplyse, og naar det ikke kan oplyses mod vedkommende, at den begaaede Forbrydelse kan tilregnes ham, vil han blive frifunden. Derfor ser jeg heller ikke nogen særdeles Fare ved disse Bestemmelser. Hvorfor jeg mener, at det er saa vigtigt at faa en høj

Fængselsstraf anvendt, er, som jeg før bemærkede, fordi det ellers kan betale sig at begaa saadanne Forseelser. Det gælder om alle saadanne Forseelser, der gaa ud paa at staffe en pekuniær Fordel, hvor man ikke bør gøre det — og det kunne vel alle være enige om, at hvorledes Næringsforholdene end ere ordnede, saa er det den Slags Ting, man ikke bør gøre. — Alle den Slags Forseelser have den Egenkab, at det kan betale sig for vedkommende at begaa dem. Han kan betale Multten som en Slags Risiko, der er forbunden med Forretningen, og det er dette, der skalde modarbejdes ved, at Fængselsstraf bliver foreskrevet. I øvrigt maa man huske paa, at Fængselsstraf jo slet ikke er noget saa forførdeligt, at man kan betegne Folk som gaaende med Tugthuset over Hovedet; det gøre vi jo allesammen, naar der er Spørgsmaal om Bedrageri, og det har heller ikke noget at sige. Man maa huske paa, at her er Tale om Straf af simpelt Fængsel, hvis Minimum efter Lovgivningen er 2 Dage, og der er altsaa ikke Tale om nogen saa forførdelig Ulfke, der skalde overgaa den paagældende Mand. Jeg tror derfor, at ligesom dette Ting gentagne Gange har fastholdt disse Straffebestemmelser — det er ikke noget nyt, de ere mange Gange vedtagne her i Tinget — saaledes er der ikke fremkommet noget, som efter min Mening kunde beboege Tinget til at indtage en væsentlig anden Holdning. Det er heller ikke min Mening, at man slet ingen Indrømmelser skalde gøre; der kan jo forhandles paa dette som paa alle andre Punkter, men jeg siger: en væsentlig anden Holdning ser jeg ingen Grund for Tinget til at indtage.

H. Jørgensen: Ja, det var min Mening iareere at forklare end forsvare de Grunde, som have ligget for i det andet Ting, og som have gjort, at man der har forandret Loven. Jeg er nærmest enig med den højtærede Justitsminister og med den ærede 3dje Landstingsmand for 6te Kredts (Ablefeldt-Laurvig) om, at der skalde være strengere Straffebestemmelser end de, der foreligger i Lovforslaget, og at de skalde ramme ikke alene Forsalfkningen, men ogsaa Forhandlingen af Varerne. Men hvorfor jeg advarer imod at forandre for meget ved Forslaget, som det foreligger, er den Frygt, jeg har for, at vi slet ikke skulle faa nogen Lov ud. Det blev udtalt meget stærkt i det andet Ting af Medlemmer, at de ikke kunde gaa med til en Smule strengere Bestemmelser, end der nu var. Jeg ser nu saaledes paa Sagen, at